

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2617205363
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2617205363.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačaja a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Matúša Staríčka v sporovej veci žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX C. XXX, štátny občan SR, 2/ D. E. B., nar. X.XX.XXXX, bytom XXX XX C. XXX, štátna občianka SR, 3/ D. F. G., nar. X.XX.XXXX, bytom H. XX, XXX XX I., štátna občianka SR a 4/ E. G., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XX, XXX XX I., štátny občan SR, všetci zast. splnomocnenkyňou: WEBBER LEGAL, s.r.o. Prešov, Duchnovičovo námestie 1, IČO: 50 680 552, o 4.986,98 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 7Csp/103/2017-309 zo dňa 16. marca 2023, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobkyňa má voči žalovaným 1/, 2/, 3/ a 4/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I/ uložil žalovaným 1/, 2/, 3/ a 4/ povinnosť zaplatiť žalobkyňi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 4.986,98 eur, spolu so zmluvným úrokom vo výške 183,67 eur, s úrokom z omeškania vo výške 7.312,71 eur, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 98.599,67 eur od 21.7.2014 do 24.7.2014, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 97.753,29 eur od 25.7.2014 do 22.8.2014, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 96.753,29 eur od 23.8.2014 do 22.9.2014, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 5.753,29 eur od 23.9.2014 do 23.10.2014, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 94.753,29 eur od 24.10.2014 do 20.11.2014, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 93.753,29 eur od 21.11.2014 do 17.12.2014, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 92.753,29 eur od 18.12.2014 do 20.1.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 91.753,29 eur od 21.1.2015 do 18.2.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 90.753,29 eur od 19.2.2015 do 19.03.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 89.753,29 eur od 20.3.2015 do 20.4.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 88.753,29 eur od 21.4.2015 do 20.5.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 87.753,29 eur od 21.5.2015 do 19.6.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 86.753,29 eur od 20.6.2015 do 21.7.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 85.753,29 eur od 22.7.2015 do 20.8.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 84.753,29 eur od 21.08.2015 do 18.09.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 83.753,29 eur od 19.9.2015 do 20.10.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 82.753,29 eur od 21.10.2015 do 20.11.2015, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 81.753,29 eur od 21.11.2015 do 6.4.2016, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 78.753,29 eur od 7.4.2016 do 25.7.2016, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 77.753,29 eur od 26.7.2016

do 24.8.2016, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 76.753,29 eur od 25.8.2016 do 15.11.2016, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 75.753,29 eur od 16.11.2016 do 3.5.2018, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 4.986,98 eur od 4.5.2018 do zaplattenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,0 % ročne zo sumy 183,67 eur odo dňa 21.7.2014 do zaplattenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a výrokom II/ žalobkyni priznal voči žalovaným 1/, 2/, 3/ a 4/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % .

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou ust. § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ Obch.z.“); § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 3 a 4 a § 517 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „ O.z.“) ako aj § 3 ods. 1 a § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.

3. Vecne dôvodil súd prvej inštancie tým, že mal preukázané že žalobkyňa (pôvodným obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s.) ako veriteľ a žalovaní 1/, 2/, 3/ a 4/ ako dlžníci uzatvorili dňa 3.9.2007 zmluvu o poskytnutí úveru č. 96/044/07 v zmysle § 497 a nasl. Obch.z., na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý dňa 6.9.2007 bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 4.000.000,- Sk, t.j. 132.775,68 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali splatiť v mesačných splátkach po 29.424,- Sk, t.j. 976,70 eur, splatných vždy k 16. dňu kalendárneho mesiaca, pričom doba splatnosti úveru bola dohodnutá na 20 rokov (keďže žalobkyňa ako veriteľ konala pri uzatváraní a plnení zo zmluvy v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaní naopak pri uzatváraní zmluvy nekonali v rámci predmetu podnikateľskej činnosti, v zmluve sú označení ako fyzické osoby, nie podnikatelia, jednalo sa o spotrebiteľskú zmluvu). Už druhú splátku dňa 16.11.2007 nezaplatili žalovaní riadne v dohodnutej sume. Voči majetku žalovaných sa začalo exekučné konanie. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalovaní porušili dohodnuté zmluvné podmienky (bod 9.1.2.3. zmluvy v spojitosti s bodom 11.4.1.3. zmluvy), ako aj vzhľadom ku skutočnosti, že na majetok žalovaných začalo exekučné konanie (bod 11.4.1.6. zmluvy), žalobkyňa listom zo dňa 10.7.2014 vyhlásila predčasnú splatnosť úveru s príslušenstvom ku dňu 11.7.2014 a zároveň vyzvala žalovaných na predčasné splatenie poskytnutého úveru v lehote do 21.7.2014. Ku dňu 21.7.2014 žalobkyňa evidovala voči žalovaným pohľadávku vo výške 106.096,05 eur, z toho istina úveru predstavovala sumu vo výške 98.599,67 eur, nezaplatené úroky z úveru vo výške 183,67 eur a nezaplatené úroky z omeškania vo výške 7.312,71 eur. Odo dňa vyhlásenia úveru za predčasne splatný žalovaní vykonávali rôzne úhrady tak, že ku dňu 15.11.2016 mali voči žalobcovi dlh z titulu istiny úveru vo výške 75.753,29 eur. Po podaní žaloby sa dňa 25.8.2017 konala dražba nehnuteľností evidovaných na LV č. XXX pre obec a k.ú. C. v BSM žalovaných 1/ a 2/ v podiele 1/1, ktoré nehnuteľnosti boli predmetom záložného práva zabezpečujúceho pohľadávku žalobkyne uplatnenú v tomto konaní. Čistý výtazok z dražby vo výške 70.013,02 eur, ktorý bol žalobkyni zaslaný na účet, žalobkyňa započítala na čiastočnú úhradu istiny, a rovnako započítala aj žalovanými uhradenú časť dlhu dňa 3.5.2018 vo výške 753,29 eur, teda predmetom sporu po čiastočnom späťvzatí žaloby o sumu 70.766,31 eur istiny, zostala istina vo výške 4.986,98 eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 183,67 eur, úrokom z omeškania vo výške 7.312,71 eur a úrokmi z omeškania. Vzhľadom na vnesenú námietku premlčania žalovanými, súd prvej inštancie skúmal, či žalobkyňa uplatnila svoj žalobný nárok v premlčacej dobe. Preskúmaním úverovej zmluvy a úverových podmienok zistil, že podľa bodu 9.1.2.3. zmluvy o poskytnutí úveru č. 96/044/07 sa klient zaväzuje, že najneskôr 14 dní po príslušnej udalosti bude banku pravdivo písomne informovať o začatí exekúcie voči jeho majetku. Podľa bodu 11.4.1.3. zmluvy o poskytnutí úveru č. 96/044/07 je banka oprávnená, a to aj bez predchádzajúceho oznámenia klientovi, rozhodnúť o predčasnom splatení zostatku istiny úveru s príslušenstvom, ak klient nedodržiava povinnosť vyplývajúcu mu z bodu 9. zmluvy. Podľa bodu 11.4.1.6. zmluvy o poskytnutí úveru č. 96/044/07 je banka oprávnená, a to aj bez predchádzajúceho oznámenia klientovi, rozhodnúť o predčasnom splatení zostatku istiny úveru s príslušenstvom, ak sa na majetok klienta začalo exekučné konanie. Z listinného dôkazu - „ rozhodnutie banky o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 10.7.2014 “ dospel prvoinštančný súd k záveru, že žalovaní nedodržali povinnosť vyplývajúcu im z bodu 9. zmluvy o poskytnutí úveru č. 96/044/07, ako aj z dôvodu, že na majetok žalovaných začalo exekučné konanie, preto žalobkyňa oprávnene rozhodla o predčasnej splatnosti úveru s príslušenstvom ku dňu 11.7.2014. Úver sa teda stal splatný dňom 11.7.2014. Žalobkyňa poskytla žalovaným lehotu na uhradenie dlhu do 21.7.2014. Až deň nasledujúci po uplynutí tejto lehoty na dobrovoľné zaplattenie dlžnej sumy, t.j. dňa 22.7.2014 si mohla žalobkyňa uplatniť svoju pohľadávku voči žalovaným prvýkrát na súde. Všeobecná trojročná premlčacia doba teda začala plynúť od 22.7.2014 a uplynula dňa 22.7.2017. Nakoľko konanie začalo dňom doručenia žaloby na súd, t.j. 17.7.2017, je nesporné, že žalobkyňa si svoj nárok uplatnila na súde pred uplynutím premlčacej doby.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobkyni priznal ich plnú náhradu, nakoľko bola v konaní úspešná v celom rozsahu.

5. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali včas v celom jeho rozsahu odvolanie žalovaní s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby a priznaním im práva na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnili výpočtom odvolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b) - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, písm. f) - súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. h) - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolatelia namietali právne posúdenie súdu prvej inštancie ohľadom „premlčania“, ktoré považujú za nesprávne a zároveň vzhľadom na uplatnené prostriedky procesnej obrany aj za také, ktoré porušuje ich právo na spravodlivý súdny proces, pretože súd prvej inštancie sa dôkladne nevysporiadal s ich jednotlivými námietkami. Tieto boli obsiahnuté najmä, nie výlučne, v stanovisku zo dňa 16.10.2020 a odkazujú na nich aj v odvolaní. Napádaný rozsudok je nepreskúmateľný, pretože nedáva odpovede na ich podstatné argumenty, najmä nie na argument, čo právne znamená, že podľa rozhodnutia banky o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 10.7.2014 sa úver stal predčasne splatný ku dňu 11.7.2014. Predčasná splatnosť bola vyhlásená ku dňu 11.7.2014, túto skutočnosť koniec koncov správne konštatuje aj súd prvej inštancie v bode 22 odôvodnenia rozsudku a rovnako tiež zjavne vyplýva z právneho úkonu – rozhodnutia banky o predčasnej splatnosti úveru zo dňa 10.7.2014. Začiatok plynutia premlčacej doby nesprávne viaže na dátum 22.7.2014, kedy si podľa súdu mohla žalobkyňa uplatniť svoju pohľadávku voči žalovaným prvýkrát na súde, keďže údajne uplynula lehota na dobrovoľné zaplatenie dlžnej sumy. Takéto právne posúdenie v odôvodnení neopiera o žiadne zákonné ustanovenie a je tak nepreskúmateľné.

6. K odvolaniu žalovaných sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že v zmysle bodu 7.4. úverovej zmluvy bola amortizácia úveru dohodnutá do 240 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom deň amortizácie úveru sa mohol zmeniť v zmysle bodu 11.4.2. úverovej zmluvy. Podľa bodu 11.4.2. úverovej zmluvy: „V rozhodnutí Banky o predčasnej splatnosti Úveru bude uvedený deň, v ktorý alebo do ktorého má Klient splatiť zostatok istiny Úveru s príslušenstvom. Deň uvedený v rozhodnutí Banky sa automaticky stane novým dňom Amortizácie úveru, a to bez dodatku k Úverovej zmluve“. V rozhodnutí banky o predčasnej splatnosti úveru bol v súlade s vyššie citovaným zmluvným ustanovením uvedený deň, do ktorého majú žalovaní splatiť zostatok istiny úveru s príslušenstvom a teda žalovaní boli vyzvaní na úhradu v lehote do 21.7.2014. Tento deň sa stal novým dňom amortizácie úveru. Zároveň boli žalovaní v predmetnej výzve upozornení na skutočnosť, že v prípade neuhradenia záväzku v stanovenej lehote bude banka svoju pohľadávku vymáhať využitím všetkých dostupných právnych prostriedkov. Žalobkyňa stanovila splatnosť záväzku najneskôr na deň 21.7.2014. Predmetná formulácia úhrady záväzku bola dostatočne zrozumiteľná, určitá a jasná a v žiadnom prípade z nej nevyplývali „viacvýznamové výklady“ ako tvrdia žalovaní. Takéto tvrdenia žalovaných vyznievajú špekulatívne a sú iba účelovou obranou žalovaných v predmetnom konaní. Už v podanej žalobe, v článku II., tvrdila, že žalovaní boli vyzvaní na predčasné splatenie poskytnutého úveru v lehote do 21.7.2014, rovnako v žalobe poukázala aj na vyššie citovaný bod 11.4.2. úverovej zmluvy. Z článku III. žaloby vyplýva, že ku dňu 21.7.2014 evidovala voči žalovaným pohľadávku v špecifikovanej výške a že odo dňa vyhlásenia úveru za predčasne splatný, tj. od 21.7.2014 boli na istinu úveru vykonané úhrady a v článku IV. žaloby si uplatnila, okrem istiny aj zmluvné úroky a úroky z omeškania vyčíslené pevnou sumou do 21.7.2014 a pokračujúce úroky z omeškania od 21.7.2014 do zaplatenia. Trojročná premlčacia doba začala plynúť až dňa 22.7.2014 a keďže žaloba bola podaná na súd dňa 17.7.2017, bola podaná včas. Keďže v rozhodnutí o predčasnej splatnosti úveru určila resp. stanovila žalovaným lehotu na splnenie dluhu do 21.7.2014, nemohla si úspešne uplatniť svoj nárok na súde skôr ako 22.7.2014, v opačnom prípade by bola žaloba podaná nedôvodne a predčasne, pred uplynutím lehoty stanovenej na plnenie. Svoje právo mohla teda vykonať po prvý raz najskôr dňa 22.7.2014. Vzhľadom na podanie žaloby na súde dňa 17.7.2017 a teda v trojročnej premlčacej dobe, nie je nárok žalobcu premlčaný. S poukazom na uznanie záväzku žalovaných podľa zmluvy o usporiadaní vzájomných vzťahov medzi klientom a bankou zo dňa 5.4.2011, bola dokonca premlčacia doba desaťročná, keďže v zmysle § 110 ods. 1 O.z. ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo, na čo poukázala aj v podanom odvolaní zo dňa 23.7.2021.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, rozhodujúc o odvolaní žalovaných proti rozsudku súdu prvej inštancie, preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok je vecne správny vrátane výroku o trovách konania, preto ho podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

8. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisového materiálu, zohľadniac pri tom dôvody odvolania, konštatuje, že súd prvej inštancie náležite a správne zistil skutkový stav veci a preto v zmysle § 383 C.s.p. je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaní odvolatelia neuviedli v odvolaní žiadne také nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia prvoinštančného súdu, ani nežiadali doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v § 384 ods. 2 a 3 C.s.p. o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez ich viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu pričom nevstupoval do procesu modifikácie skutkového stavu na ktorom je napadnuté rozhodnutie založené a ide o prejednanie právnej otázky (nie otázky skutkovej), nebol daný zákonný dôvod na doplnenie alebo zopakovanie dokazovania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. (a teda ani na nariadenie pojednávania odvolacím súdom).

9. Z ustanovenia § 382 C.s.p. vyplýva, že ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

10. Ak by odvolací súd nepostupoval v zmysle ustanovenia § 382 C.s.p., a zároveň by pri svojom rozhodovaní použil ako rozhodujúce zákonné ustanovenie, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo použité, a ktorého aplikácie sa v priebehu sporu strany nedomáhali, a to ani v priebehu odvolacieho konania (viď R 3/2011, 3Cdo/76/2014, 4Cdo/299/2014), išlo by o prekvapivé rozhodnutie predstavujúce vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) C.s.p.

11. O „ nové “ ustanovenie právneho predpisu však nejde vtedy, ak už bolo predmetné ustanovenie aplikované v skoršom štádiu konania, napr. v skoršom rozhodnutí súdu prvej inštancie (zrušenom na základe použitia opravných prostriedkov), alebo ak jeho možná aplikácia bola posudzovaná v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu. Rovnako nemožno dospieť k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, ak pri svojom rozhodovaní použil iné ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu ako súd prvej inštancie, ak sa aplikácie tohto ustanovenia domáhala niektorá zo strán sporu, či už v priebehu prvoinštančného konania, alebo v odvolacom konaní, a druhá strana sporu mala procesnú možnosť sa k tomu vyjadriť (3Obdo/4/2020).

12. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyňa uviedla, že v odvolaní (zo dňa 23.7.2021, č.l. 247) ňou podanom voči rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 7Csp/103/2017-237 zo dňa 16. júla 2021 poukázala na to, že na vec by sa mala vzťahovať desaťročná premlčacia lehota v zmysle § 110 ods.1 O.z., pretože žalovaní uznali dlh dňa 5.4.2011 „ zmluva o usporiadaní vzájomných vzťahov medzi klientom a bankou “.

13. Aj v rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý napadli odvolaním žalovaní, bolo konštatované v jeho bode 6, že žalobkyňa v odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 7Csp/103/2017-237 zo dňa 16. júla 2021 poukazovala na uznanie dlhu žalovanými, ako aj to, že na vec by sa mala vzťahovať desaťročná premlčacia lehota v zmysle § 110 ods.1 O.z., pretože žalovaní dňa 5.4.2011 uznali dlh.

14. Odvolací súd mal za to, že je na vec potrebné aplikovať ust. § 110 ods.1 O.z. t.j. desaťročnú premlčaciu dobu od uznania dlhu 5.4.2011, ktorá uplynula 5.4.2021. Žalobný nárok žalobkyne bol na súde prvej inštancie (tzv. žalobné právo žalobkyne „ actio nata “) uplatnený žalobou pred uplynutím premlčacej doby, keďže skutkové tvrdenie, že dňa 5.4.2011 došlo k uznaniu dlhu vzniknutému zo zmluvného vzťahu strán sporu „ zmluvu o poskytnutí úveru č. 96/044/07 zo dňa 3.9.2007 “ nebolo popreté stranami sporu (pozn: tu žalovanými) a aplikácie tohto ustanovenia (§ 110 ods.1 O.z) sa v konaní domáhala jedna zo strán (žalobkyňa).

15. Odhliadnuc od vyššie uvedeného dáva odvolací súd do pozornosti, že tu k zosplatneniu úveru nedošlo z dôvodu omeškania žalovaných, ako dlžníkov s úhradou splátok úveru, kde by bolo potrebné aplikovať ust. § 53 ods.9 a § 565 O.z., ale k zosplatneniu došlo na základe individuálne dojednaného zmluvného ustanovenia (bod 11.4. zmluvy o poskytnutí úveru č. 96/044/07 t.j. následkom protiprávneho konania dlžníkov, ktorí konali v rozpore s dojednanými zmluvnými ustanoveniami).

16. Zmluvné strany si taktiež v zmluve o poskytnutí úveru č. 96/044/07 dojednali tzv. „ splatnosť zostatku istiny úveru a príslušenstva “ v zmysle bodu 11.4.2. úverovej zmluvy: „ V rozhodnutí banky o predčasnej splatnosti úveru bude uvedený deň, v ktorý alebo do ktorého má klient splatiť zostatok istiny úveru s príslušenstvom. Deň uvedený v rozhodnutí banky sa automaticky stane novým dňom amortizácie úveru, a to bez dodatku k úverovej zmluve “. Z uvedeného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že strany dojednali „ splatnosť zostatku úveru po rozhodnutí banky o predčasnej splatnosti dňom do ktorého má „klient,, úver splatiť. “ Niet pochyb, že v rozhodnutí o predčasnej splatnosti zo dňa 10.7.2014 je uvedený deň do ktorého má „ klient “, úver splatiť „ 21.7.2014 “ a to bez ohľadu na deklaráciu žalobkyne, že „ banka rozhodla o predčasnej splatnosti ku dňu 11.7.2014 “, pretože k novácii (nahradeniu existujúceho, teda doterajšieho záväzku novým záväzkom) ohľadom bodu 11.4.2 zmluvy o poskytnutí úveru č. 96/044/07 nedošlo.

17. S prihliadnutím už na hore uvedené preto odvolací súd postupom v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej z dôvodu vecnej správnosti potvrdil a zároveň ho potvrdil aj v časti rozhodnutia o trovách konania.

18. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. tak, že procesne plne úspešnej žalobkyňi priznal proti žalovaným 1/, 2/, 3/ a 4/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaní), keď nevidel dôvod pre aplikáciu ust. § 257 C.s.p.

19. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa

(§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Súd poučuje strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).